Tygodnik Powiatowy

na powiat lubliniecki

Nr. 14. **Lubliniec, dnia 6. kwietnia** **Rok 1935**

„Tygodnik Powiatowy“ wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 30 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

Rozporządzenie
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 14 marca 1935 r.

w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 13 lipca 1934 r. mocy obowiązującej dla wszystkich gospodarstw rolnych w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych i załatwianiu zatargów zbiorowych pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456) zarządzam co następuje:

§ 1.

Nadaję moc obowiązującą dla wszystkich gospodarstw rolnych w górnośląskiej części Województwa Śląskiego umowie zbiorowej z dnia 13 lipca 1934 r., zawartej w Katowicach w formie ugody przed Komisją Pojednawczo-Arbitrażową w Katowicach przez Związek Pracodawców Rolnych i Leśnych Województwa Śląskiego z jednej strony a Związek Robotników Rolnych i Leśnych Zjednoczenia Zawodowego Polskiego i Związek Robotników Rolnych R. P. z drugiej strony.

Tekst powyższej umowy został ogłoszony przy obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 stycznia 1935 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 5, poz. !).

§ 2.

Umowa wymieniona w § 1 zostaje wciągnięta do rejestru umów zbiorowych powszechnie obowiązujących.

§ 3.

Przeglądanie akt rejestrowych Ministerstwa Opieki Społecznej dozwolone jest każdemu w godzinach urzędowych. Pracodawcy i pracownicy, dla których umowa wymieniona w § 1, jest na mocy rozporządzenia niniejszego obowiązującą, mogą żądać odpisów od stron, które umowę zawarły, za zwrotem kosztów.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej.

(—) J. Paciorkowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 102 z 17. XI. 1934 r. poz. 921).

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 8 października 1934 r.

o zmianie przepisów o demobilizacji gospodarczej w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie §§ 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1924 r. w sprawie zmiany względnie uzupełnienia niektórych postanowień niemieckich rozporządzeń, dotyczących demobilizacji gospodarczej w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 587) zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niemieckie Ministra Pracy o przyjmowaniu i wydalaniu robotników i pracowników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 218) zmienia się, jak następuje:

1) § 12 w brzmieniu nadanem mu przez rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 312) otrzymuje brzmienie następujące:

„Wydalenia celem zmniejszenia liczby pracowników są dopuszczalne, o ile Komisarz Demobilizacyjny zawczasu zawiadomiony został na piśmie o tych wydaleniach i w ciągu dni 10-ciu od otrzymania zawiadomienia nie zgłosił sprzeciwu. Wydalenia te przeprowadzone być mogą tylko w wypadkach, gdy pracodawca z powodu warunków produkcji nie może zatrudnić dotychczasowej liczby robotników przy jednoczesnem skróceniu ich czasu pracy (rozłożeniu pracy) nie poniżej 24 godzin tygodniowo.

W razie rozłożenia pracy pracodawca jest uprawniony do odpowiedniego zmniejszenia płacy lub poborów pracowników, zatrudnionych przez czas skrócony. Zmniejszenie to jednak nastąpić może dopiero od chwili, w której w myśl obowiązujących ogólnych przepisów ustawowych lub umownych, poza przepisami ustępu 1, dopuszczalne byłoby wydalenie danych pracowników.

Przepisy ustępu 1 nie mają zastosowania przy wydalaniu pracowników, przyjętych tylko do chwilowego zastępstwa lub dla jakiegoś celu przejściowego.

Przepisy te nie dotyczą również osób, które mają zapewnioną, wystarczającą na utrzymanie, rentę inwalidzką lub stałą zapomogę, rentę zastępującą. Kategorje pracowników, które podlegają temu przepisowi. określi Minister Pracy i Opieki Społecznej lub osoba do tego upoważniona.

Przepisy ustępu 4 nie ograniczają praw inwalidów, zastrzeżonych w obowiązujących w górnośląskiej części Województwa Śląskiego ustawach i przepisach prawnych o zaopatrzeniu i zatrudnieniu inwalidów wojennych.

Postępowanie przewidziane w paragrafie niniejszym w niczem nie narusza postępowania przewidzianego w ustawie o radach załogowych z dnia 4 lutego 1920 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 147): postępowanie przewidziane w powołanej ustawie o radach załogowych nie wpływa na tryb załatwiania spraw uregulowanych w rozporządzeniach, dotyczących demobilizacji gospodarczej".

2) W § 21, w brzmieniu ustalonem w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. z643), w ustępie 1 w zdaniu przedostatniem z pośród cyfr, znajdujących się w nawiasie, skreśla się cyfrę „12".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: Jerzy Paciorkowski.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 13 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych.

Na podstawie art. 8 ust. 1, art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakładanie i używanie prywatnych urządzeń telefonicznych i telegraficznych dozwolone jest w przypadkach, przewidzianych w art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481).

Na założenie i używanie prywatnego urządzenia telefonicznego lub telegraficznego należy uzyskać zezwolenie.

§ 2. (1) Ubiegający się o zezwolenie powinien złożyć właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów zgłoszenie.

(2) Do zgłoszenia należy dołączyć plan projektowanego urządzenia telefonicznego lub telegraficznego z oznaczeniem terenu (działki gruntowej, pola górniczego), schemat połączeń elektrycznych i opis działania urządzenia.

(3) Zabrania się prowadzenia robót instalacyjnych przed uzyskaniem zezwolenia.

(4) Sprzęt techniczny, stosowany przy zakładaniu urządzenia telefonicznego lub telegraficznego powinien odpowiadać warunkom, określonym przez Ministra Poczt i Telegrafów i dołączonym do zezwolenia.

(5) O uruchomieniu urządzenia telefonicznego lub telegraficznego należy powiadomić właściwą dyrekcję okręgu poczt i telegrafów oraz starostę.

§ 3. Urządzenie telefoniczne lub telegraficzne powinno być założone i używane w ten sposób, żeby nie wywoływało swojem działaniem zakłóceń natury elektrycznej w innych urządzeniach tele- i -radjokomunikacyjnych; wadliwe działanie urządzenia powinno być niezwłocznie usunięte.

§ 4. Urządzenie telefoniczne lub telegraficzne, założone lub używane na mocy zezwolenia, nie może być oddawane do użytku publiczności.

§ 5. (1) Posiadacz zezwolenia na założenie lub używanie urządzenia telefonicznego lub telegraficznego powinien przez czas trwania ważności zezwolenia uiszczać ustaloną od tych zezwoleń opłatę.

(2) Zaległe opłaty pobierane będą w trybie administracyjnym.

§ 6. (1) Posiadacz zezwolenia może w każdym czasie zrzec się zezwolenia.

Udzielone zezwolenie może być cofnięte w przypadkach, przewidzianych w ustawie o poczcie, telegrafie i telefonie.

(2) Zrzeczenie powinno być przesłane właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów, przy zwrocie zezwolenia.

(3) W razie zrzeczenia się zezwolenia lub w razie jego cofnięcia urządzenie telefoniczne lub telegraficzne powinno być niezwłocznie unieruchomione oraz zdemontowane w terminie do dni 30.

§ 7. Przelew zezwolenia jest wzbroniony.

§ 8. Jeżeli prywatne urządzenie telefoniczne lub telegraficzne zostanie przyłączone do sieci telefonicznej lub telegraficznej użytku publicznego, zezwolenie gaśnie.

§ 9. (1) Jeżeli prywatne urządzenie telefoniczne lub telegraficzne przejdzie łącznie z nieruchomością na nowonabywcę, wówczas wpis przeniesienia własności nieruchomości do ksiąg hipotecznych lub górniczych powoduje przejście zezwolenia na nowonabywcę.

(2) Nowonabywca nieruchomości lub własności górniczej obowiązany jest o przejściu praw zawiadomić właściwą dyrekcję okręgu poczt i telegrafów.

§ 10. Urządzenie prywatne telefoniczne lub telegraficzne nie może być łączone z urządzeniem telefonicznem lub telegraficznem, założonem lub używanem na mocy innego zezwolenia.

§ 11. Urządzenie prywatne telefoniczne lub telegraficzne podlega kontroli organów właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów, przyczem posiadacz zezwolenia powinien umożliwić organom kontrolnym dostęp do urządzeń.

§ 12. Jeżeli linja telefoniczna lub telegraficzna ma być założona w pobliżu lotniska, posiadacz zezwolenia może przystąpić do jej budowy dopiero po uzgodnieniu planów robót z władzami żeglugi powietrznej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

Minister Poczt i Telegrafów: E. Kaliński.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 96 z 30. X. 1934 r. poz. 866).

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 października 1934 r.

w sprawie opodatkowania spadków i darowizn na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Art. 1. Na obszar górnośląskiej części województwa śląskiego rozciąga się moc obowiązującą przepisów następujących:

1) art. 10, 18, 21 (z wyjątkiem ustępu ostatniego), 23, 24, 26—29, 37, 38 i 41 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299);

2) art. 22 tejże ustawy — z tą zmianą, że wyrazy: „50.000 marek polskich" zastępuje się wyrazami: „210 zł";

3) dwóch ostatnich ustępów art. 35 tejże ustawy w brzmieniu, ustalonem w art. 5 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263);

4) ustępu pierwszego art. 40 tejże ustawy — z tą zmianą, że skreśla się wyrazy: „i 39";

5) art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn;

6) ustępów pierwszego i drugiego art. 20 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatów: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296).

Art. 2. Art. 37, wymieniony w art. 1 pkt. 1), ma zastosowanie również do podatku od darowizn.

Art. 3. (1) Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie w przypadkach, w których do dnia jego wejścia w życie nie został sporządzony nakaz płatniczy, zawierający wymiar podatku spadkowego lub podatku od darowizn. Władza skarbowa może jednak również po wymienionym terminie oprzeć wymiar podatku na ustaleniu wartości, dokonanem przed tym terminem według przepisów dotychczasowych.

(2) W przypadkach, w których nakaz płatniczy został sporządzony przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie przepisy, które obowiązywały w dniu sporządzenia nakazu płatniczego.

Art. 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

§ 5. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów: L. Kozłowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Zagranicznych: Beck

Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki.

Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
W. Jędrzejewicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

Minister Przemysłu i Handlu: H. Floyar-Rajchman

Minister Komunikacji: M. Butkiewicz

Minister Opieki Społecznej: Jerzy Paciorkowski

Minister Poczt i Telegrafów: E. Kaliński.
